Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

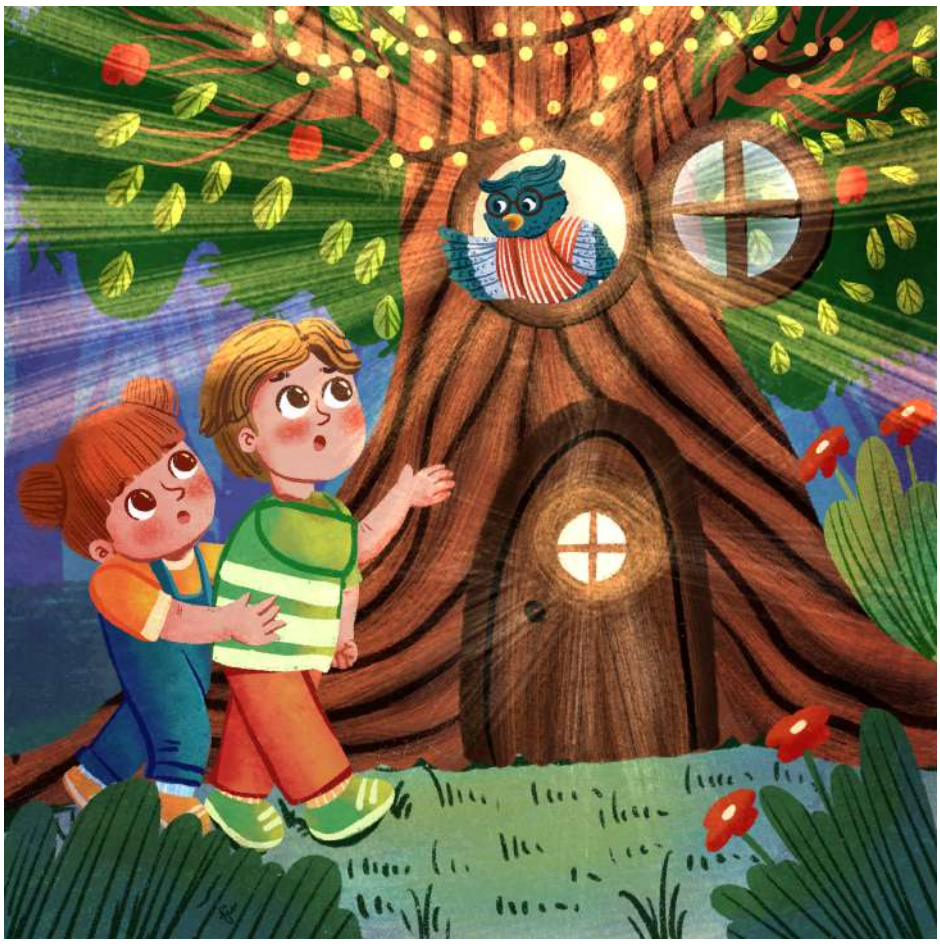
De Pratende Dieren

Hilda en Nathan hadden verhalen gehoord over een prachtig bos waar dieren konden praten, maar ze deden het af als louter fantasie. Dat wil zeggen, tot ze op een dag door het bos dwaalden. Nathan, gefascineerd door een eekhoorn, ging er achteraan, met Hilda vlak achter hem. Toen ze de eekhoorn verschillende keren bijna vingen, beseften ze plotseling dat ze zich in een onbekend deel van het bos hadden gewaagd.

"We moeten omkeren," opperde Hilda, "want de duisternis nadert en we kunnen de weg kwijtraken." Maar in plaats van op hun schreden terug te keren en het pad te vinden dat uit het bos leidde, leken ze er

dieper in te duiken. Al snel viel de avond en Hilda begon van angst te huilen.
"Wees niet bang," stelde Nathan haar gerust.
"Vanavond zal de maan helder schijnen en ik heb er alle vertrouwen in dat we de weg terug zullen vinden."
"Ik ben bang dat we verdwaald zijn," klaagde Hilda terwijl Nathan haar naar een bankje onder een grote boom leidde. Plotseling trok een glinstering hun aandacht, en terwijl ze naar boven keken, zagen ze een zwak licht dat door een klein raampje in de zijkant van de boom filterde. Een stem vroeg: "Zijn jullie verdwaald, kinderen?"
Er kwam een Uil uit het raam en Nathan vroeg: "Kun jij ons uit het bos leiden?"
"Het is te ver om vanavond nog verder te reizen," antwoordde de Uil. "Kom binnen, dan zal ik jullie van eten voorzien."

"Ik weet waar we zijn," riep Nathan uit. "We zijn in het bos van pratende dieren."
De deur

zwaaide open en ze kwamen in een nette keuken. Mevrouw Uil, getooid met een groot wit schort en een bijpassende muts, was het avondeten aan het klaarmaken.
"Ga alsjeblieft lekker aan tafel zitten," bood ze aan. Kommen en lepels stonden al klaar en mevrouw Uil vulde ze met pap en melk. Door haar vriendelijkheid voelden Hilda en Nathan zich al snel op hun gemak. Toen ze klaar waren met eten, vroeg mevrouw Uil aan Hilda: "Wil je mijn baby's zien?"
"Heel graag", antwoordde Hilda enthousiast. Mevrouw Uil leidde hen naar de slaapkamer, waar drie uilen diep in slaap lagen in een knus bed.
"Het zijn de mooiste vogels van het hele bos", riep de trotse moeder.

"Daar twijfel ik niet aan," beaamde Hilda, "vooral als hun ogen open zijn."
De volgende ochtend, nadat mevrouw Uil hun het ontbijt had geserveerd, gaf Hilda te kennen dat ze wilden vertrekken. Ze namen afscheid van mevrouw Uil en haar baby's en bedankten haar hartelijk voor haar gastvrijheid.
"Kijk, daar komt meneer Bruin," waarschuwde mevrouw Uil. "Hij zal jullie uit het bos begeleiden. Maak je geen zorgen," verzekerde ze de kinderen toen ze de gealarmeerde uitdrukking op hun gezichten opmerkte. "In het bos van pratende dieren overkomt niemand kwaad. Goedemorgen, meneer Bruin," begroette ze vervolgens de beer. "Deze kinderen zijn verdwaald. Wilt u ze de weg naar buiten wijzen?"

"Zeker," antwoordde de beer. "Ze kunnen met mij mee. Ik ga een lange wandeling maken en zou wat gezelschap zeker op prijs stellen."
Hilda en Nathan wandelden naast Bruin de beer, die vriendelijk en innemend bleek te zijn en daardoor waren ze niet bang meer voor hem.
"Goedemorgen, meneer Bruin," riep een Blauwe Gaai vanaf haar balkon. "Waar ga je naartoe?"
Bruin legde hun bestemming uit en de Blauwe Gaai nodigde hen uit om binnen te komen. "Misschien willen de kinderen wel mijn baby's ontmoeten," opperde ze.
"We zouden heel blij zijn als we jouw baby's mogen zien," antwoordde Hilda.
Het huis van de Blauwe Gaai, was genesteld in een grote boom, en had aan alle kanten balkons. Terwijl Bruin beneden bleef, volgden Hilda en Nathan mevrouw Blauwe Gaai naar boven.
"Zijn ze niet schattig?" riep ze uit, terwijl ze drie kleine Blauwe Gaaien onthulde, genesteld in een wieg. "Het zijn de mooiste vogels van het hele bos."

Hilda en Nathan waren het daar volledig mee eens en vonden de baby-vogels heel lief. Nadat ze afscheid hadden genomen van mevrouw Blauwe Gaai, voegden ze zich weer bij Bruin. "Kijk, daar woon ik," gaf Bruin aan, wijzend naar een rots die een beetje op een huis leek. "Mijn vrouw zal zeker ontevreden zijn als ik jullie niet aan haar voorstel."

"We komen natuurlijk graag langs"' antwoordde Hilda, en al snel stonden ze voor de deur van Bruin's woning. Mevrouw Bruin, met muts en schort, verwelkomde hen met een warme glimlach en straalde een gezellige knusse sfeer uit.
"Kom binnen," nodigde ze uit. "Ik zal de lunch klaarmaken en jullie aan de kinderen voorstellen. Jullie zullen zeker verliefd op ze worden," voegde ze eraan toe terwijl zij en Bruin hun kroost haalden. Binnen een paar minuten kwamen ze terug, elk met een beertje onder hun arm. De welpen werden op kinderstoelen gezet en lieten speels de melk met hun lepels spatten, net zoals kleine kinderen dat kunnen doen, dachten Hilda en Nathan.
Na de lunch nemen ze afscheid van mevrouw Bruin en haar welpen, maar ze zorgden er eerst voor dat ze de moederbeer met complimenten overlaadden. Ze vervolgden hun reis en liepen een aanzienlijke afstand zonder iemand tegen te komen, totdat ze het pad kruisten van een eekhoorn en een konijn.

"Kom alsjeblieft bij ons op de thee" nodigde het konijn vriendelijk uit. "En jullie moeten mijn baby's zien."

"En daarna moeten jullie de mijne zien," voegde de eekhoorn eraan toe.
Ze bezochten eerst het konijn, wiens charmante witte huis beschikte over frisse groene jaloezieën, omgeven door bloeiende groenten. Mevrouw Konijn leidde hen naar een gezellige zitkamer. Terwijl ze van hun thee dronken, kwam een zuster binnen met twee manden, die ze op de grond zette. Mevrouw Konijn maakte liefdevol de manden open en onthulde haar dierbare konijntjes.

"Ik verzeker je," verklaarde ze trots, "dat het de meest betoverende wezens in het bos zijn." Hilda was het daar van harte mee eens en bewonderde hun delicate uiterlijk.
Vervolgens staken ze de weg over naar de woning van mevrouw Eekhoorn, waar haar baby's in de tuin dartelden.
Mevrouw Eekhoorn legde uit: "Ik heb ze vrij rond laten lopen, zodat je hun sierlijkheid kunt waarderen. Het zijn de mooiste baby's in het bos."

"Ik geloof zeker dat je gelijk hebt," beaamde

Hilda. "Ze zijn ook opmerkelijk slim."

Toen ze uiteindelijk het pad naderden dat hen uit het bos leidde, liet Bruin weten dat hij niet verder mee kon. "Het betreden van dat pad zorgt ervoor dat pratende dieren hun vermogen om te spreken verliezen", onthulde hij.

"We zijn je heel dankbaar", zei Nathan. "We hebben echt een boeiende ervaring gehad."
"Kom alsjeblieft nog een keer langs," nodigde Bruin uit. "Wij verwelkomen altijd onze bezoekers hartelijk." Met die afscheidswoorden verdween Bruin in het bos en was al snel uit het zicht.
"Ik wil nooit meer pap en melk eten," riep Hilda uit. "Zij moeten ervan leven. Heb je gezien hoe verwaand die moeders waren? Het was nogal ongemakkelijk toen ze vroegen of hun baby's aantrekkelijk waren."
"Je was het met elke moeder eens," merkte Nathan op, "zelfs met de uil, wiens kuikens de meeste saaie waren die ik ooit heb gezien."
"Vertel jij een moeder dan dat haar baby niet mooi is?" vroeg Hilda.
"Nee," gaf Nathan toe, "ik denk het niet."
"Nou, het is hetzelfde met dieren en vogels" concludeerde Hilda.
Ondanks talloze verdere pogingen zijn Hilda en Nathan er niet nog een keer in geslaagd het pad te vinden dat terugleidt naar het bos van pratende dieren. Niettemin houden ze vast aan de hoop, wetende dat het bestaat, en dromen ze ervan het pad ooit te herontdekken.